05/06/2020

“Θυμούμαι μία ιστορία για κάποιο παιδάκι Ορθόδοξο που ζούσε στην Αλεξάνδρεια”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Μακαριστού Γέροντος Γεωργίου Καψάνη, Προηγουμένου Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014) – Ομιλία στήν Τράπεζα της Ι. Μονής Γρηγορίου, την Κυριακή του Καλού Σαμαρείτου 2002:

Ο Κύριος και Σωτήρ μας Ιησούς Χριστός μας παρέδωσε τελείαν διδασκαλίαν περί της σωτηρίας μας. Και αυτά τα οποία μας εδίδαξε, ο Ίδιος πρώτα τα εφήρμοσε. Είναι «ο ποιήσας και διδάξας» (Πρβλ. Ματθ. ε΄ 19). Μας έφερε ως παράδειγμα αληθινής αγάπης τον Καλό Σαμαρείτη. Αλλά ο κατ’ εξοχήν Καλός Σαμαρείτης ήταν ο Ίδιος ο Κύριος, ο οποίος επήρε την βασανισμένη ανθρωπίνη φύσι από τους ληστάς, τους δαίμονας δηλαδή, τα πάθη, την κακία των ανθρώπων και την ανέστησε και την εζωοποίησε διά του σταυρικού Του θανάτου και της Αναστάσεώς Του.

Όλοι γνωρίζομε τώρα ότι η τελεία χριστιανική αγάπη είναι καθολική, είναι αγάπη προς όλους, και προς τους εχθρούς μας ακόμη. Αυτό το γνωρίζομε όλοι, αλλά δυσκολευόμαστε να το βιώσουμε. Ακόμη και μεταξύ μας, στα στενά περιβάλλοντά μας, στις οικογένειές μας, στις εργασίες μας υπάρχουν άνθρωποι που τους αντιπαθούμε. Καμμιά φορά και χωρίς να μας έχουν κάνει κάτι ή μας έκαναν κάτι

μικρό ή νομίζουμε ότι μας έκαναν κάτι και εμείς κρατάμε μία ψυχρότητα απέναντί τους και πολλές φορές μία επιθετικότητα. Όμως που είναι η χριστιανική αγάπη σ' αυτές τις περιπτώσεις; Πρέπει να κάνουμε μεγάλο αγώνα για να ελευθερωθούμε από αυτές τις καταστάσεις, οι οποίες φυγαδεύουν την αγάπη του Χριστού και δεν μας βοηθούν να είμαστε αληθινοί μαθηταί του Χριστού.

Ο απόστολος Παύλος μας διδάσκει ότι αυτή η τελεία αγάπη του Χριστού δεν μπορεί να κατορθωθή μόνον με τις δικές μας δυνάμεις, γιατί όλοι μας, λίγο ή πολύ, είμαστε άρρωστοι, πνευματικά άρρωστοι, και η θέλησίς μας ακόμη είναι ασθενής και ο νούς μας είναι σκοτισμένος. Χρειάζεται ο φωτισμός του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό μεταξύ των κρειττόνων αρετών, των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, ο απόστολος Παύλος στην προς Γαλάτας επιστολή, όπως θα θυμάστε, συγκαταλέγει και την αγάπη. «Ο δε καρπός του Πνεύματός εστιν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ. ε΄ 22-23).

Άρα λοιπόν εμείς θα προσπαθούμε, θα αγωνιζόμαστε για να αποκτήσουμε την αγάπη, αλλά είναι απαραίτητο να ζητάμε και την Χάρι του Αγίου Πνεύματος. Το Πνεύμα το Άγιο να μας φωτίση, να μας καθαρίση από τα πάθη και την έλλειψι αγάπης και να μας δώση το δώρον της αγάπης. Και τότε, όταν το Πνεύμα το Άγιον ανταποκρινόμενο στην δική μας αναζήτησι, στην δική μας προσευχή, στον δικό μας πόθο και στον δικό μας αγώνα, μας δώση την χάρι της αληθινής αγάπης, τότε θα είμεθα και εμείς σωστοί και καλοί μαθηταί του διδασκάλου της αγάπης, του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Θυμούμαι μία ιστορία –θα σας την πω και με αυτήν θα τελειώσω– για κάποιο παιδάκι Ορθόδοξο Ελληνόπουλο που ζούσε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Όταν έπαιζε με τα άλλα παιδάκια, τα Μουσουλμανάκια, και τον κτυπούσαν, αυτός δεν κτυπούσε, δεν ανταπέδιδε. Τον ερώτησαν λοιπόν μία φορά τα παιδιά τα άλλα, οι μουσουλμάνοι, οι φίλοι του: "δεν μας λες, εμείς όταν μας χτυπάνε, χτυπάμε. Εσύ, βλέπουμε, όταν σε χτυπάνε, δεν χτυπάς, δεν ανταποδίδεις". Και αυτό το ευλογημένο και φωτισμένο παιδί είπε: "Εγώ είμαι μαθητής του Χριστού. Ο Χριστός μας είπε να μη ανταποδίδουμε. Και γι' αυτό εγώ δεν αναποδίδω". Το άκουσε αυτό ένα άλλο παιδί, μουσουλμανάκι, και συγκινήθηκε πολύ και καθώς μεγάλωνε εγνώρισε τον Χριστό και έγινε Χριστιανός, βαπτίσθηκε και έγινε Χριστιανός.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΠΥΛΗ "ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ"